

Advertisement

NAGY-LACZNÓ BALÁZS

SZÉPRODALOM

SZÉPRODALOM

NAGY-LACZNÓ BALÁZS

Nagy-Lacznó Balázs

Vagyon

A tömbgyűlésen 26 lakó jelent meg. Ritka és szép pillanat volt ez a tömbelők életében, talán példátlan, hogy a 46 lakóból több mint a lakók fele megjelent, de ne vájunk ennyire az események elébe!

Alig másfél éve érkezett a tizedik emeletre, akkor még csak egy kétszobás bérelt, a 102est. A 102es két fűtőtesttel és egy erősebb szőke-mangalica kocsával érkezett. A lakók már megszokták az effajta állatbarátokat, még emlékeztek a gyerekekre, aki madárpókokat tartott, és ott volt Gizzi néni a maga oroszánkölykeivel (Gizke az állatkerben dolgozott gondozóként). Ekkor ősz volt, kora ősz.

A 102es minden reggel lehajította a lépcsőn a három húsos állatot, majd a földszinten kialakított zöldesegsnél megreggeliztek, rendszerint igen változatosan: spenót, hűposzta, csillagfűk volt ilyenkor a menü, az ártól függően, majd egy sort koccogtak a liftben, ahol egy szőkökőrnél álltak, leteveredtek. Visszafelé jövet meghepergettek a verőbékkel a homokban, majd lassan visszabakattak a tömbbe. A virágokkal locsoló Gizzi néni mosolyától követte felülkedtek egymás után a liftbe. Szerették a három kisdisznót, apró kis rőfenseik szelíden lengtek lakásról lakásra, megnyugtatták a lakók fáradt idegét.

Azután, egy nap a 102es bejelentette, hogy megvette a lakást, és a 101est is. Öröm lett úrrá az egész tömbön, mindenki sejtette már, az idősebb koca várandós, anyai örömeik elé néz, ezért kell a szomszéd lakás! Részben igazuk volt, hamarosan megszületett a hat kismalac, de nem csak ők érkeztek. A százezesbe három újabb koca költözött, mi kissé már nyugtalanította a lakókat, ráadásul különös, eddig általuk ismeretlen szag lepte be a lépcsőházat.

disznószag.

A 102es továbbra is minden reggel lehajította kis kondjait az egyre sikamlósabbá váló lépcsőn, ami zavarni kezdte a későn kelők álmát. A zöldesegs értett a tápszerforgalmazásra, és a hátsó traktusban dugi-moslékot mért a sertéseknek - aminek egy részét házhöz is szállította éjlelente a százezesnek. A séta után visszatérő konda harminc perc alatt, négy csoportban jutott fel a liften, és Gizke néni, már megszokva a látványt, nem is mosolygott ilyenkor. A zaj és a szag, amit kellettek, felháborította a tizedik utolsó emberi lakóját. Véve (tudva?), hogy semmit sem tehet, jó üzleti érzékkel nem túl magas áron eladta a lakást a szomszédnak. A százezes-százkettes új újabb hat, tiszta magyar mangalica számára szerzett helyet. A disznószag a tömb falaiba ivódott, belengett mindent, a frissen mosott ruháktól az ágyakig. A sertések száma rövidesen húsz fölé emelkedett és a lépcsőház hatalmas csúszdára engedett emlékeztetni a lábak alatt fényesre kopva. A reggeli futtatásokba az egész tömb belemergett, rőfögésüktől zengett az épület.

A lakók se várhattak tovább, számon kérték a 10. emeletet, minék tartja azt a rengeteg állatot? A tizedikes lakó vállalt, azt mondta:

özlet.

A lakók kénytelenek voltak komolyabb eszközökhöz folyamodni. A 10.-től lépcsőelhasználási díjat kértek, nem keveset! Majd a zajkárért is. Am a tizedik így se látgított. Kifizette a napi díjakat, és még a kárterítést is. A lakók hűledetek, megállapították, hogy lakótársuknak egyáltalán nincs üzleti

78

érzeke, de mást nem tehettek - ezek után nem jelenthettek fel, hiszen számlákkal igazolhatta, hogy ő itt mindenért pontosan fizet.

A ház tízeletes volt, nyáron a disznók a tetőn napozhattak, illetve az erkélyeken. Lassan átszivárgott az állati vizelet a paneleken, megsárgította az alsóbb emeletet falait is. Legyek lepték el az épületet, nyűvek polyogták a plafonról a vasápmi hűslevelebe. A családok nem merték a gyermekeket a játszótérre engedni, a disznók közé, míg az öregek féltek a lépcsőkre kifelé, rettegtek a kondát. A lakók egy része menekült, ezek nem találtak bevőt lakásaira, rendkívül nyomott áron, fillérekért adták el otthonukat a sertésgazdának, aki helyükre újabb és újabb egyedeket költöztetett.

Ekkor ült össze a lakógyűlés. Megszavazták az ÁNTSZ kihívását. A klerkező közegészségügyiek a harmadiktól fölfelé a helyiségek mindegyikét emberi lakhatásra alkalmatlanná nyilvánították, de az állatok számára megfelelőnek ítélték a körülményeket, így ők maradhattak. A lakóknak ezek után egy hónap állt rendelkezésre a távozásra, lakásaikra csak egyetlen egy érdeklődő akadt: a tizedik, aki az értékek huszadéért vásárolta fel azokat. Am am ezután történt, mindenkit meglepett! Az egész épületből kiköltöztette a sertéseket, majd önkormányzati támogatással rendezte hozatta a tömböt, és a lakásokat jó áron kiadta, egy részüket értékesítette.

És a disznókkal mi lett? Nos, azoknak ismét lakásokat vásárolt a lakótelep különböző tömbjeiben.

Gyula, 2009 előtt

Foto: Nagy-Lacznó Balázs

Nagy-Lacznó Balázs gyulai író, régész és néprajzkutató. Prózájában a tömrkényi és mórál hagyományokat követte ragadja meg szőkebb hazája, Gyula és a Dél-Alföld identitásformáló elemeit. A Bárka Ex Libris rovatának szerzője, rendszeresen publikál az Irodalmi Szemlében, az Irodalmi Jelenben és a Tiszatáj online-on, Kékszínkőr című írását az idei évben az Év novellái közé választotta a Szépirok Társasága által jegyzett Magyar Napló.

79

PIM programfüzet // július-augusztus

Published on Jul 15, 2021

Petőfi Irodalmi Múzeum

Follow

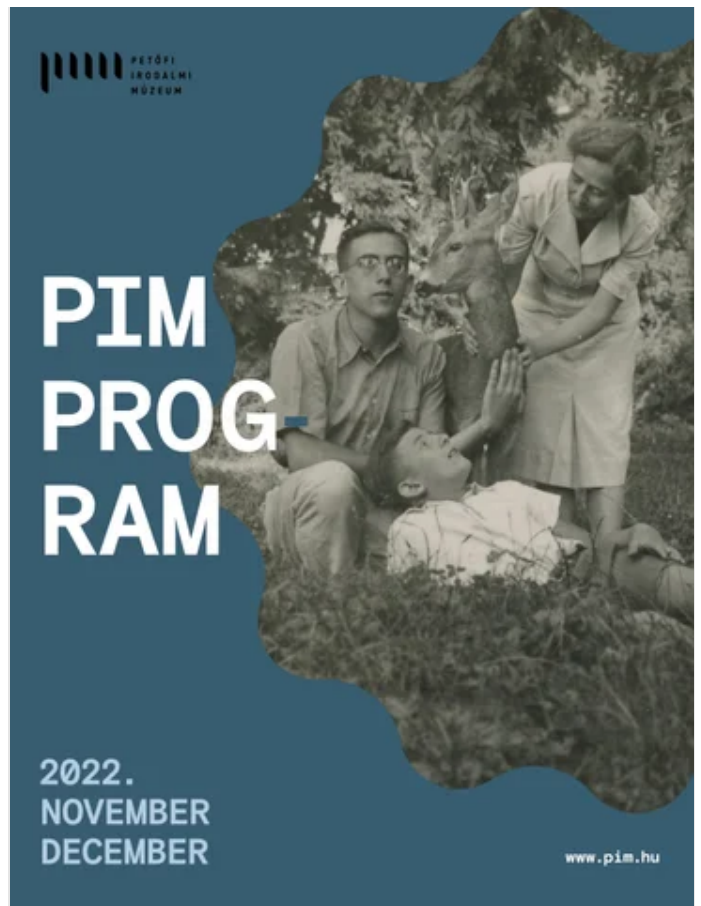
Turn static files into dynamic content formats.

Create a flipbook

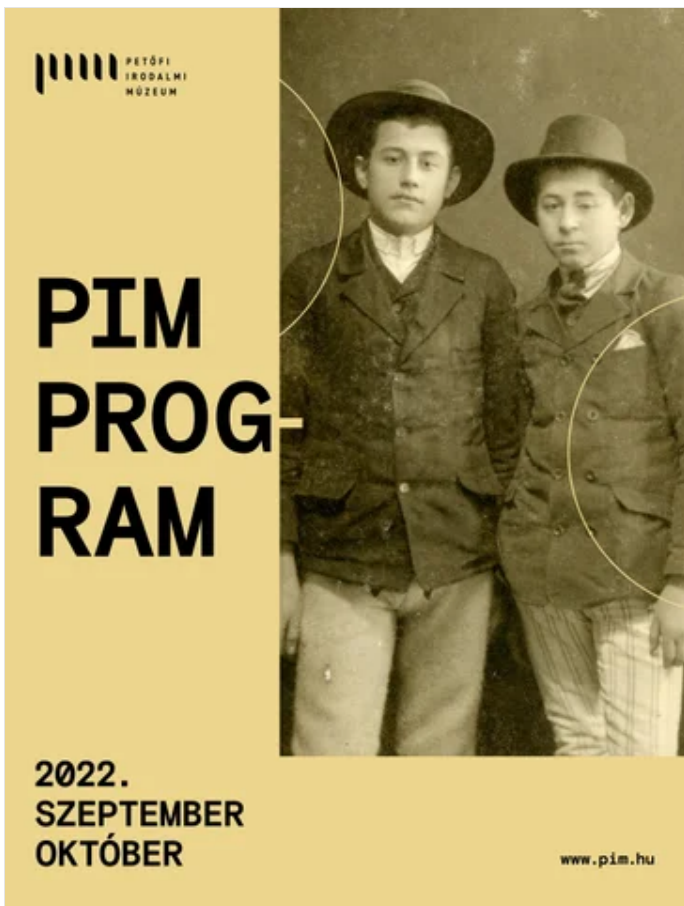
Advertisement

PIM programfüzet // január - február
January 2, 2023

PIM programfüzet // november - december
November 10, 2022

PIM programfüzet // szeptember - október
September 21, 2022

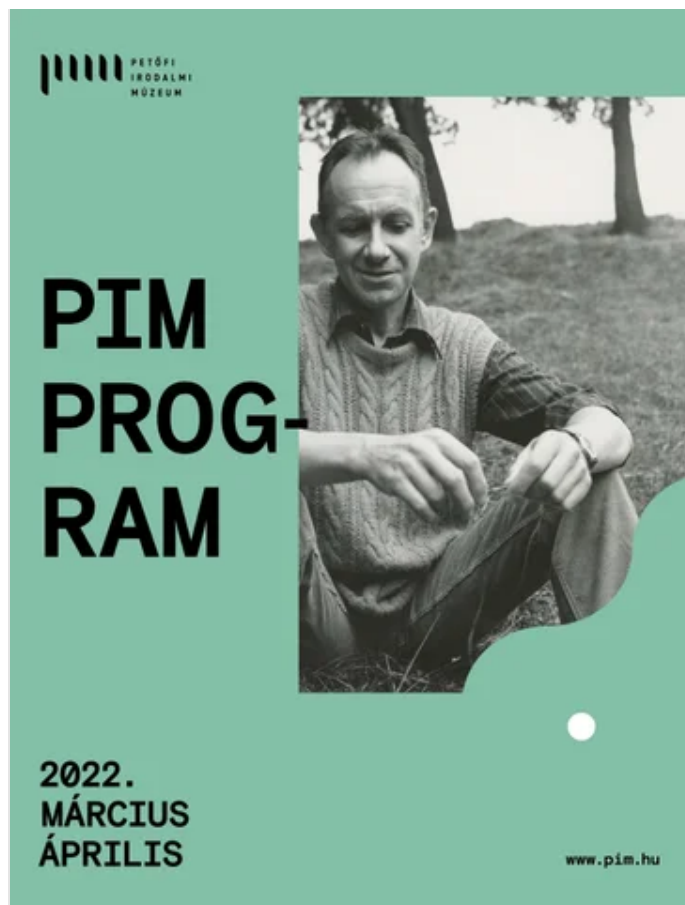

PIM programfüzet // július - augusztus
July 8, 2022

PIM programfüzet // május – június

May 13, 2022

PIM programfüzet // március – április

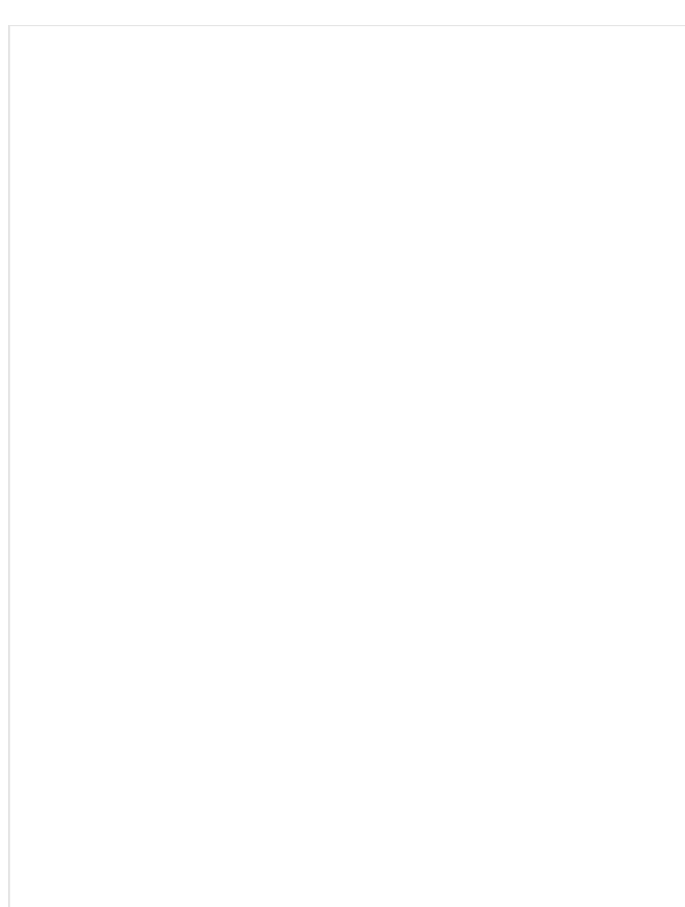
March 11, 2022

PIM programfüzet // január – február

January 28, 2022

[Read more](#)

Írásflessek – fless Petőfi

December 7, 2021
Advertisement